

JOAN BERTOMEU
DIPUTAT DEL PP

Joan Bertomeu. FOTO: J. R.

'El Delta necessita més aigua'

Com valora les paraules del ministre Àrias Cañete al Congrés?

L'anunci d'un nou PHN no és cap sorpresa, estava al nostre programa electoral. És necessari pel fracàs de les polítiques del PSOE, com ara la construcció de dessaladores.

Què pot suposar per a l'Ebre? No implica cap transvasament, però sí la construcció de nous embassaments necessaris, perquè l'objectiu és que els territoris disposin de recursos hídrics suficients.

Creu que l'Ebre té excedents per transvasar aigua? Al contrari, actualment el Delta i les Terres de l'Ebre en general som un territori amb mancances hídriques i això s'ha de solucionar.

Com es pot solucionar? Amb un PHN seriós i rigorós. Així, una de les primeres coses que cal fer és xifrar un cabal ecològic per al tram final del riu, que el PSOE no va fer.

LA CRÒNICA | PER M. MILLAN

Les Terres de l'Ebre tenen una dilatada trajectòria de mobilitzacions per defensar el riu i el futur del territori, forjada ara fa poc més d'una dècada

L'experiència és un grau

Les paraules Pla Hidrològic Nacional posen els pèls de punta als veïns de les Terres de l'Ebre que ja es van oposar al transvasament la dècada passada. L'intent per portar l'aigua de l'Ebre a d'altres territoris no era cap idea nova, però el projecte del Partit Popular que va prendre forma a partir de l'any 2000 va suposar un punt d'inflexió, amb el naixement d'una oposició i un moviment identitari sense precedents al territori.

Aquell PHN, defensat per la Generalitat de Catalunya governada per Jordi Pujol, incloïa les obres necessàries per extreure 1.050 hectòmetres cúbics anuals d'aigua de l'Ebre per a València, Múrcia i Almeria, i també per a l'àrea metropolitana de Barcelona.

A partir de la Coordinadora Antitransvasament es va forjar un moviment social molt més ampli per oposar-se al projecte, vist com un atac frontal al riu i al futur de la regió. La Plataforma en Defensa de l'Ebre es va fundar oficialment amb una assemblea a l'Auditori Felip Pedrell de Tortosa el 15 de setembre de l'any 2000 i, també de forma assembleària, van anar creixent en suports i en capacitat de mobilització.

Les visites del president Pujol o de qualsevol conseller de la Generalitat al territori van començar a ser molt incòmodes, amb protestes i corredisses que van portar de capels coscos policials. Però on la força de la Plataforma en Defensa de l'Ebre es feia més evident era en les grans manifestacions, con-

Manifestació contra el transvasament a Barcelona, l'any 2001. FOTO: JOAN NEVILLAS

vocades a Sant Jaume d'Enveja o Tortosa, però també a Madrid, Barcelona, València o Brussel·les, amb milers i milers de persones al carrer.

Tensió

Un dels moments més tensos es va viure amb la col·locació simbòlica de la primera pedra del transvasament de l'Ebre a Vinaròs (a escassos quilòmetres de Catalunya), amb la presència de la llavors ministra de Medi Ambient, Elvira Rodríguez, i un nombrós grup de regants valencians i murcians, poc abans de la campanya electoral de les eleccions generals del 2004.

Amb la inesperada arribada del PSOE al govern es va po-

sar fi al transvasament, a partir d'una modificació de la llei del PHN que es va concretar el 2005.

A partir d'aquí la Plataforma deixa de ser un fenomen de masses per tornar a ser un moviment social més modest, mantenint en tot moment la guàrdia en la defensa del riu i el delta de l'Ebre. Així, ho reviu amb la sequera del 2008 a Catalunya i l'intent de la Generalitat per executar la interconnexió de xarxes per portar l'aigua de l'Ebre a Barcelona.

Per la seva part, en els darrers 8 anys els dirigents del Partit Popular i molts regants del Llevant espanyol han mantingut també ben viva la seva demanda d'aigua de l'Ebre. La veuen

com la solució a bona part dels seus mals i esdevé sempre una arma política poderosa.

Cavalls de batalla

En els últims temps, els cavalls de batalla de la Plataforma s'han centrat en la fixació d'un cabal ambiental per al tram final de l'Ebre i la denúncia dels canals de regadiu (en especial el Xerta-Sènia) com a possible via de conducció d'un transvasament «més o menys encobert». 12 anys després, el nus i el color blau del riu continuen sent els símbols d'un moviment que va fer història i, per tant, ha omplert moltes pàgines de llibres i diaris com aquest.

✉ mmillan@diaridetarragona.com